

17380

I Mag. St. Dr. P

as

Stephori Oratio in obitum

Andree Przemski.

PANEG. et VITAE

Polon. 4ta

№ 746.

Biblioteka Jagiellońska

stdr0000280

ORATIO

IN OBITVM

*Illustrissimi & Amplissimi-
Domini*

D. ANDREÆ

A PRZYMA PRZY-

IEWSKT, CVRIÆ REGNI

MARESLCĪ, CONINEN. COVALIEN.

BIDGOSTIEN. &c. CAPITANEL

BIBLIOTH. UNIV.

JAGELLONICAE

POSNANIÆ,

In Officina Ioannis Wolrabj. Anno 1620.

273.

C. R. BIBLIOTHECA
VNIV. IAGELLE
CRACOVIENSIS

17380 I

Illustribus & Magnificis Dominis,
A PRZYMA PRZTEMKIM
D. ADAMO COVALI-
NENSI,
&
D. STANISLAO CONI-
NENSI

CAPITANEIS: &c. &c.
DOMINIS COLENDISSIMIS,
felicitem.

T Fortuna bonorū, ita virtutis glori-
a q̄ paterna, *Illustres & Magnifici DD.*
peruenit ad uos hereditas. Quae cum
terrenis possessionibus longē prestanti-
or atq̄ excellentior sit, clara nempe a-
ternaq̄ habetur tum a vobis pro animi vestri: magni-
tudine & celsitate, debita in manes paternos pietate;
proq̄ vestra Nobilissima Dom^o, inueterata & perpetua
colenda virtutis consuetudine, omni contentione, in o-
mni vita, tuenda, ornanda & amplificanda erit.
Ac profectō superstitute aduoc Genitore vestro, intami-
natis fulgente honoribus, magno eiusdem solatio, ami-
corum-

corumq̄ omnium leticia in theatro Reipub. oculisq̄ Re-
gijs ab unde sapius comprobasti Fortes creari forti-
bus & bonis: Nec aquilã progenerari imbellem colum-
bam. Pergite igitur, Illustres & Magⁱ DD. magni
spes altera Genitoris, his ad summam virtutem quibus
inceditis gradibus, quã & laudes Patris vestri Ma-
iorumq̄ vestrorum æquabitis, & digna meritorum ve-
strorũ premia, & à Repub. & à Principe, cuius iã gra-
tia pignus calistis, obtinebitis. Hoc autem quicquid ser-
mone meo de diuinis Parentis vestri laudibus adpersi,
non feci consolandi vestri causa, quorum præter eius-
dem nominis rerumq̄ ex vsu Reipub. gestarum memo-
riam vix consolabilis est dolor; quemq̄ ego commu-
nem vobiscum mihi esse sentio: sed testificanda mea er-
ga defunctum in Domino, ipsasq̄ adeo Illu^s & Ma-
g^{cas} DD. vestras singularis obseruantia: studioq̄ om-
niũ bonorũ leniendi desiderij, In hoc nostro communi
luctu Illu^s & Magⁱ DD. accipietis humaniter ac beni-
gnè exiguum istud voluntatis in vos meæ, atq̄ viuens
post funera paternæ virtutis testimoniũ. eritq̄ nõ dege-
neri à patre vestro vt iam diu capistis erga me animo.

Illustribus & Magnificis
DD. VV.
æternũ deuotus

CHRISTOPHORVS BARSKY,
Canonicus Ecclesiæ Cathedralis Po-
lnianen. & Præpositus Zbaszinen.

ORATIO

*In Obitum Illustrissimi & Amplif-
simi Domini*

D. ANDREÆ
A PRZYMA PRZY-
IEMSKY CVRIÆ REGNI
MARESAŁCI CONINEN. COVALIEN.
BIDGOSTIEN. &c. CAPITANEL

CCIDIT PRZYEMSKY,
occidit Maresalcus Curiaë,
iacet exanimis qui multos
iacentes erigebat : caret vita
qui vitæ subsidia calamito-
sis. subministrabat : extin-
ctū est lumē splendidissimū

domus Przyiemsciaë : vtinam aut nunquam tū
extinctum fuisset, aut quia extingui aliquan-
do debuit lucere quā diutissimē potuisset.
Squallent tēpla sua nuper liberalitate restau-
rata & exornata affligantur subditi Patrono
clementissimo destituti, mærent filij parente

A

&

& benefactore extincto. Dolemus omnes quicumq; illam virtutem humanitatem, prudentiam immortalitate dignam mirabamur: luctuosum est hoc spectaculum. propinquis, acerbū patriæ, graue bonis omnibus. Quamdiu enim boni ciues in Repub. florent, prudentes magistratibus præsunt vigilantissimi patriæ excubitores futuros casus prospiciunt: tam diu stat in flore Respub. augetur dignitas, cadunt vitia, promouentur virtutes, silent discordiæ, hostium strepitus conticescunt: simul atq; ærarium virorum Reipub. amantiū, inuida mors expilare incipit, sensim omnia squallere incipiunt, marcescunt, pristino splendore denudantur. Vt enim solis claritate ad nostrum semicirculum accedente amoenissima veris iucūditas pullulare terrisq; affulgere incipit fugatur niuium asperitas Aquilones Zephyris intemperies æris serenitate permutatur. alia rerum facies longè felicior longè iucundior succedere videtur renitent virgulta, explicantur folia, frondes vestiuntur, latifundia agrorum reflorescunt, colonorum variam amœnitatem, & amœnam varietatem radij solis illustrent. Vbi verò eadem se remouere incipit omnia mærore opprimi campos arrescere, pratorum viridira-

viriditatem flaccescere, silvarum splendorem immutari, omnium animantium genera frigerè à facie niuis pruinæ glaciæ, atq; aliorum nyemis ante ambulorum videmus. Ita in Republica quam diu claritas magnorum virorum fulget, tam diu suam cuiq; decus sua iura Privilegia, sua res familiaris integra manet. Simul atq; obscurari incipit inferiorum quoq; felicitatem aut penitus interire, aut insigne detrimentum accipere necesse est. Verum quia de obitu tanti herois queri licet reuocare ad vitam eundem non licet, vt aliquam cum bonis omnibus consolationis materiam habere possimus en ego memoriam illius præclare factorum mærentibus ob oculos propono, non quod me iusto verborum apparatu præcellentes virtutes atq; omnia in Rempublicam tanti viri merita depingere possè iudicem, sed quod communi bonorum mærori aliquid leuationis afferre studeam. Virtutibus enim illius celebrandis liberis habentis apertisq; eloquentiæ alucis effundere sese deberet omnis oratorum vis atq; copia; me nihilominus æquis animis summa disertorum ingenia patiantur qualem qualem amplissimarum virtutum adumbrationem, ad posteritatis memoriam grata cum recordati-

one transmittere cum præsertim non tam lucem aliquam. rerum gestarum claritati afferre contendam, quàm potius harum ipsarum commemoratione animos eiusdem posteritatis ad magnas laudes excitare: si enim sapientissimi illi primorum ætatum proceres & à Ioue ut Homerus ait prognati, præcipiebant unicuiq; habere exemplaria grauissimorum virorum, quibus tanquam presentibus, spectantibusque omnia in vita peragerent, atq; non modo apud Romanos Statuæ, Pyramides, obelisci, colossi ad sempiternam optimè de Republica meritorum memoriam erigebantur, verùm etiam nostrorum hominum plurimi imagines parentum, auorum, atauorum in porticibus suis exponebāt, supra mensas figebant, in cubiculis collocabant, in pectoribus deniq; appensas circumferrebant, quibus cum omnia præclara facta veluti clauo trabali in animis defigerent. Te te appello. Boleslæ vladislai primi qui imaginem patris tui in aurea lamina cæstro exculptam semper in collo gestabas, & quoties in eam aciem oculorum conuertebas, toties collachrymatus ad illius te diuinas virtutes imitandum excitabas. Excitabunt spero incredibiles. Przyemscij virtutes plurimos, & à
flagiti-

flagitiorum naufragio, ad pietatis portum reuocabunt. Quis enim eius virtutibus non excitetur: qui cum amplissimam gloriæ possessionem sibi a maioribus relictam videret, eam non modo sartam, rectam conseruare sed multò etiam illustriorem reddere omni animi studio, & cõtentione adnitebatur. Ac primũ pubertatis annos emensus, reputabat secum, accurratè magnum esse illustri profapia ortum: sed maius proprijs virtutibus antiquo splendori nouam etiam lucem adiungere. Quocirca contulit se in primis in Italiam fontem, vel vt verius dicam Oceanum omnis elegantia, & sapientia, non propter viridariorum amœnitates, hortorum delicias, fontanarum spectacula, collium prospectus, apricationes vallium, suaueolentium herbarum, cinnos, exanguium picturarum lineamenta, vmbrosos saltus, argentes aquarum scatebras, varios Labyrinthorum anfractus, aut cæteras lenociniorum illecebras, quibus parum considerata quorundam admiratio vanitati, quàm veritati accliuior detinetur, & meliorẽ æui partem sine ullo emolumento, plurimo autem nocumento deperdit, sed leges, mores, instituta, matura consilia, Reipub. formas, administrationesq; considerabat: & cum sem-

per in virtutum pulchritudine animum immer-
sum haberet, tum omnem diuini sui ingenii vim ad comparandam literarum gloriam comparabat. Frustra Herculem tuum iactabas antiquitas: ille enim à longè voluptatem obtutibus suis obiectam repudiauit: hic in medijs voluptatum illecebris quibus Italia superabundat nihil prius, nihil maiori feruore sibi discendum putabat, quàm vt corpus laboribus in Republica sustinendis, animum, verò omni virtutum generi assue faceret, princepsq; animi facultas ita institueretur, vt dignosceret quid iustum, quid iniustum, quid honestum, quid honestati contrarium quid Deo, Regi, parentibus, amicis, Republicæ, quid deniq; ciuibus & legum auctoritati deberet, adeo vt omnium æqualium, in flore vernantis ætatis animos in sui admirationem prouocaret. vtq; in pubescenti segetum viriditate certa spes futuræ messis solet apparere: ita in illa generosi adolescentis ætatula apparebat, quàm vberquam fæcūda in eiusdē olim animo virtutū messis futura esset. Nec fefellit equidem prouectioris ætatis expectationem: vbi enim ex nobilissimo scientiarum emporio, magnā suorum lætitia redijt, atq; in augustissimam publicæ dignitatis au-
lam

lam à Serenissimo Rege vocatus est, quid
tum humile? quid mediocre? quid, quod
non certam generositatem redoleret cogita-
uit? & cum verum iter gloriæ in pubertate,
adhuc cognosset. carum esse ciuem, laudari,
coli, diligi, bene de Republica mereri in hoc
genere laudis ita excelluit, vt difficile esset in-
ternoscere, vtum ille plus pulcherrimas ani-
mi dotes diligeret: an vero ab vniuersis ordi-
nibus ob earum amorem diligeretur. Gau-
debant omnes medijs, summi, infimi, Incem-
quandam nouam Reipublicæ oboriri, omina-
bantur illa præcipua Reipublicæ lumina ma-
gnam olim ex adolescente patriæ gloriam na-
scituram. Tanta iam tum erat grauitate mo-
rum tanta frontis auctoritate, vt illo adole-
scente Respublica non secus atq; Roma Sci-
pione niti posse videretur. Non dubito omni-
um hunc de eo sermonem fuisse: breui fore,
in aula Serenissimi Regis, quem virum omnes
intueantur, ad eiusq; virtutis imitationem,
cæteri certatim se se componant, Atq; eo-
rum laudatissimus adolescens fefellit nemi-
nem. Quis enim suffragiis aliorum ad Rei-
publicæ splendores tendentem vidit? Quis
voces? quis fauores prensantem? quis cunicu-
los instruentem apprehendit: nouerat ille,
probè

uerat, nunquam virtutem debito præmio defraudari. Quapropter non tam honoribus vt, quàm illis dignus cenferi peroptabat. Vidit Rex circumfpectiffimus adolefcentem, iam virtutem, ac idcirco vt cæterorum quoq; studia ad fimilem laudis poffeffionem excitaret, ornatam effe voluit Magiftratu atq; non tam virtutem Magiftratu quàm magiftratum virtute exornauit. Cognouit Capitaneus Coninensis quantus fibi defenfor, & patronus datus fuiffet. Senferunt Ecclefiarum adminiftri fingulare contra maleuolorum audaciam propugnaculum. Vidimus in annalibus maiorum Herculem terribilem fuiffe flagitiofis hominibus: fed in annalibus, Legimus apud Moralis Philofophiæ myftas orbẽ monftris purgauiffe, angues duos adhuc in cunis fuffocaffe, aprum Frymanthem occidiffe: Cecropas profligaffe: Nemeum Leonem obruncaffe, aurea mala reportaffe: Sed legimus: Przyemfcium non legimus, non in annalibus vidimus, fed noftris oculis aspexim⁹ quàm grauem, quàm fortem, quàm terribilem fe facinorofonorum monftris præbuerit. Quoties enim aliqua maleuolorum temeritas fortunis inferiorum, iacturam afferet, easq; per cuniculos subuere

tere

tere vellet toties claua prudentiæ erecta voce, gestu, vultu, aduersarios perterritit. Tremebant monstra illa horrenda ad conspectum hominis grauissimi, & cum in absentia rudem plebeculam tentarent; ad illius augustiã personam vix respirare potuerant. Neq; tamẽ illa seueritas Phalaridis crudelitatem redolebat, sed ita temperata ita multis humanitatis cõdimẽtis moderata fuit, vt illi ipsi quorũ audaciã constanter resistebat, æquitatem eius iudicio etiam inuicti ascriberent. Quid diceres tum diuine Plato? quibus acclamationibus princeps & vnice sapientiæ ocellæ fortunæ populi Poloni gratularere? si videres hominem cum natura sua moderatum: tum verò etiam doctrina: atq; optimarum artium studijs nobilitatum, ita se in illa potestate continuisse, vt nulla alia potestas ab illis quibus præfuit (profuit verius dicam) desideraretur. Felices tum demũ beatasq; Resp. fore vaticinabare si aut docti eas regere cœpissent, aut qui eas regerent omne studium in doctrina & sapientia collocassent. Fecerat hanc coniunctionem cuius patriæ amantissimus potestatis & sapientiæ, atq; vbi manum, ibi oculum quoq; præsentem esse volebat. O felicem illam præfecturam quæ prima lucem

B

hanc

hanc aspexit O beatam sortem illorum hominum, qui primi faciem illam pietatis, & grauitatis plenissimam intuebantur, qui non Dominum, sed patrem, non Præsidentem, sed Patronum, non obseruatorem, sed conseruatorem suam experiebantur. Non enim ille potest a tein suam ad opprimendas subditorum fortunas: sed ad reprimendos malorum conatus extendebat. Nihil ad consilium cogitationum, suarum admittebat, quod non suorum subditorum commoditatem spectaret. Dicebat enim sæpe eum qui socijs, qui ciuibus, qui subditis, qui multis etiam pecudibus præsit, eorum quibus præsit commodis vilitatiq; seruire debere. In re familiari curanda & maximè attentus, & tamen maximè liberalis. Nam & facultates suas sibi vt sufficerent conseruare studebat, & sumptus vbi res exigebat per amplos faciebat. Loquitur templum Coninense. Loquuntur altaria mirifico splendore exornata. loquuntur a sarota, & vertices Ecclesiæ Gorcensis, cuius ille fastigia, iam pene vetustate exesa, ænea lamina super induci curauit. Prætereo frequētes Eleemosinas, taceo de incredibili erga sacerdotes Dei studio, nihil dico de occultis eius in pauperes erogationib⁹ Neq; enim ille eo nomine stipē in egenos
eroga-

erogabat, vt suæ munificentiae præconia per
vicos, & compita iactarentur, inanisque ostentationis fumi per æra quærentur. Occultabat hunc thesaurum prudentissimus vir, sed pietatis flamma occultari non potuit. Vidit liberalitatis idea, Diuus Nicolaus cuius templum in Gorka æreo tecto opertum esse voluit, vidit inquam Diuus Episcopus, & liberalitatem noua, multoque ampliori liberalitate compensare non neglexit: inclinauit enim animum Regis: vt raram huius seculi virtutem ad cæterorum imitationem altius extolleret. Hinc Coualien, Bidgostien, Capitaneatum, hinc Castellatum Gnesnensem, illum denique honorem, ex quo vix iam altius poterat ascendere illa diuina virtus est consecuta. Accepit Sceptrum Marescalci vir dignissimus, accepit symbolum, regiminis, quod ita gessit vt si modo illud loquendi haberet facultatem, ira procul dubio lacrymis profusis quereretur. An ego possū, aut non recordari tui aliquando aut vnquam sine lacrymis recordari Magne Przyiemsci. Cum enim de te cogito, cogito de ornamento meo quid mihi sine te vnquam, aut tibi sine me iucundum fuit. Occidisti decus meum, atque eo tempore occidisti quo Rex, quo Regnum, quo senatus

tuam operam, & auctoritatem requirebat. Ita ne iaces examinis qui exanimatos erigebas? O infelix diuortium? O infelicem distractionem? Cur ego adhuc subsisto, cur in conspectu, tuorum amicorum compareo cur non non statim effringor, & vna cum Domino extremam omnibus domū non peto? sed quia rem intellectus expertem ea facultas destituit, vt hæc ita queri possit. Nos qui possumus iure meritissimo debemus. Docuerunt enim varia huius viri negotia in causis Reipub. summa cum dignitate peractis quantum vulgus ordines Regni ex illius obitu acceperint. Docuit legatio ad summum Pontificem iuxtaq; Serenissimum Ferdinandum Archiducem, tunc Austriæ nunc augustissimum Imperatorem, quam legationem ita apud Beatissimum Patrem obiit, vt omnes sapientissimæ orationis grauitatem audientes in admirationem Poloni oratoris raperentur. Popilium apud Romanos ferunt cum ad Antiochium Regem legatus missus esset eiq; verbis senatus nunciasset ab Alexandria, vti discederet quæ obsidebat. Cum moras ille traheret virgula stantem circumscriptis dixitq; se renunciaturum Senatui nisi prius sibi respondisset quid facturus esset. quam

ex

ex illa circumscriptione pedem extulisset. Przyiemski noster non aliqua virgula, sed incredibili dicendi grauitate, ita animum summi Ecclesiarum per totum orbem gubernatoris circumscripsit, vt non prius se ex illa circumscriptione moueret, quam postulatis omnibus assensum præbuerit. Sed illud super omnia extollendum videtur, quia non modo causam Reipublicæ egit: verum etiam ex Oceano meritorum Christi seruatoris, cælestiumq; incolarum ritulum in Poloniam deduci curauit. Cogitauit secum vir prudentissimus miseras esse humanas possessiones, infelices diuitias, vanissimos auri atq; argenti acruos, nisi animus sua felicitate perfrueretur. Huius vero solius felicitatem sufficere ad veram beatitudinem. Præclare vbi enim nunc diuitiæ Cræsi, vbi Xerxis exercitus, vbi Opalus Antonij, Achates Phyrri, Sardonyches Policratis, vbi muri Babylonis Vastissimi. Magnus Pompeius captis Pyratibus, ac oriente perdomito, imaginem suam non ære, aut marmore fictam, sed insuetis atq; exquisitissimis Margaritis in triumpho præferri mandauit, reliquam triumphii effigiem, non arma, aut equos, domitarum gentium, non captiuos memorant, aut currens Phale-

phalerasue, quod vilissimum in illo fuisse cō-
stat: aurum, gemmæ, lapides, pretiosi omnia
fuere. Inter multa alueum ingentem, & ingen-
tium thesaurorum, ordinē bicolorē specta-
bat, vndiq; effusa multitudo, ita vt singula,
gemmis & singulis constarēt, vasa aurea, ve-
stes, statuæ deauratæ, & lūta quædam solido
ex auro immeusi ponderis, lectissimiq; auri
Coronæ plurimæ magnis & candidis mar-
garitis intextæ. Deniq; mōns aureus in quo
formæ mirabiles in quadrum ductæ. Cernis
ac leonibus & varijs animantium figuris di-
stinctæ: nec non arboribus atq; omni gene-
re pomorum, hortus confitus per ramos aureos
vñionibus preciosissimis lucentibus. Vbi
ergo nunc illa Pompa ille applausus, accla-
mationes, effusiones hominum ex municipijs
& agris ad spectandam vanitatem. Perijt
non secus atq; vmbra instabilis omnis eorum
splendor, & inania blandimenta, ipse
Pompeius miserabili exitu vitam inter ami-
cos inimicissimos terminavit. At noster he-
ros, quamuis rem familiarem non exiguam
collegerat, docuit tamen se non in pecuniæ,
sed in Christi meritorum thesauris, spem col-
locasse. Redijt cum triumpho, & diuinissi-
ma illa spolia beneficiorū Dei In templo suo-
rum

rum collocavit. Ingreditur nunc solenni Pompa & triumpho exultationis in Ecclesiam triumphantem: prosequuntur concentu suavissimo, felices illæ animæ, quæ beneficio indulgentiarum, illo autore a sede Apostolica, allatarum, cælestia regna sūt consecutæ, Occurrit Divus Nicolaus cum victoriæ insignibus, procedit Angelorum agmen, ostentans Deo præpotenti innumerabilia in egenos liberalitatis argumenta, consalutant defensorem. olim suum bene de Ecclesia meriti Sacertotes. Cum enim ille perpetuum sibi in vita certamen cum nefarijs hominibus proponeret: cum nullum aliud audaciæ genus magis oppugnaret quàm eorum qui in bona Ecclesiastica inuolabant, ita vt non modo auctoritate qua satis propter meritorum magnitudinem pollebat, maleuolorum conatibus resisteret, sed proprijs etiam facultatibus perditissimorum libidinem reprimeret. Atq; hoc tam illustri exemplo docuit vsum pecuniæ: non enim ille pecuniam malum esse existimabat vt quidam infani ex prisorum, Philosophorum grege, sed ita vt aurum, argentum, gemmas, purpuras, honores, dignitates inferiores animi bonis existimaret, iisdemq; contra potentiam audacium vteretur. In quo consistere

sentire mihi videtur cū sanioris cerebri Philosophis Elisius enim interrogatus quid sentiret de diuitiarum natura: in hæc verba prorupit. Diuitias ego neq; cupio maximas, neq; si mihi darentur, medius, fidius, aspernarer: nam illud auarissimi hoc pusillamini vitium puto. Neq; ego is sum qui opibus credam virtutes impediti, aut suggeri vicia, si à viro bono, & rerum non cupido gubernentur. Nam hæc quoq; cum hominibus inter bonum & malum, sunt mediæ & quasi earum rerum instrumenta homini data, quibus si quis recte ita vt condecet vtiatur conducunt, si male non earum culpa, sed male vtiens nocent. Quis nisi vesanus ignem accusabit, quod vrbes, arces, oppida, prouincias absumat, quandoquidem eo nomine est datus vt epulas coquat, tenebras fuget, vitæ auxilietur. Sic diuitiæ sunt virtutum adiumenta sapienti, stulto non nisi vitæ exitium. Hæc eadem, fuit sententia sapientissimi viri qui non ad luxum, aut ostentationem, sed ad virtutum incrementa, fortunas suas tuebatur. Quid nonne idem mecum loquuntur lapides pro delubro ad laudem Dei Optimi Maximi in W. thowo erigendo comparati, sed o fallaces hominum spes, & inanes sæpe contentiones nostræ

nostræ Hæc enim sollicitè meditantem & noctes diesq; huic vni operi defixum morbus grauis & lethifer in lectum proiecit nec prius suæ acrimoniæ quam vitæ illius finem fecit. Non possum hic silentio præterire magnam, & verè heroicam in maximis morbi cruciatibus fortitudinē, cū enim aculei morborum, per iuncturas corporis discurrentes membrorum compages lancinarent quæ impatientiæ indicia præferulit Cæteri quidem aut infirmitatis diuturnitate, aut morborum grauitate, ingemiscunt: ille quamuis satis diuturno & acrimorbo per totum corpus grassante extimularetur, tamen aliud nihil præter Christum, seruatorem suum vt in pectore ita in ore habuit, & quoties vox languentem deficiebat, imaginem Christi cruci affixi intuebatur, & quemadmodum, per omne vitæ curriculum; frequentissimus ad sacras Christi mensæ epulas accessit ita ex huius vitæ statione discessurus sacris se Christianis armavit, ac tum demum, malignitate morbi præualente circumstantibus amicis extremum vale dixit. Sic cecidit eheu Przyemscia Domus ornamentum. collapsa est columna afflictorum, exaruit Nilus pauperum obiit assertor publicæ tranquillitatis.

C

v index

vindex iustitiæ, fulcimentum innocentia,
patronus Ecclesiarum, decus Reipublicæ,
A miserunt templa suum restauratorem, sub-
diti dominum, clementissimum ciuitates pro-
tectoorem acerrimum, musæ Mecænatem, li-
teræ amatorem. Quoniam verò in huius-
modi casu atq; in summo, ac in euitabili fa-
cto, consulissimum est debitūq; officij Chri-
stiani hominis, ei vitam precari æternam cui
restituere caducā non licet, quāuis spem ma-
gnam de illius inter cælestis Hierusalē incolas
felicitate concepimus: tamen quia aliter de
mortuo mereri non possumus; eidem
perpetuæ beatitudinis frui-
tionem votis omnibus
apprecemur.

BIBLIOTH: UNIV:

JAGELLONICAE

